

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a patra)

13 martie 2008*

În cauza C-125/06 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție, introdus la 28 februarie 2006,

Comisia Comunităților Europene, reprezentată de doamna K. Banks și de domnul M. Huttunen, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

recurentă,

celelalte părți în proces fiind:

Infront WM AG, fostă FWC Medien AG, devenită KirchMedia WM AG, cu sediul în Zug (Elveția), reprezentată de doamna M. Garcia, solicitor,

reclamantă în primă instanță,

* Limba de procedură: engleza.

Republica Franceză,

Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord,

Parlamentul European,

Consiliul Uniunii Europene,

intervenienți în primă instanță,

CURTEA (Camera a patra),

compusă din domnul K. Lenaerts, președinte de cameră, domnul G. Arestis, doamna R. Silva de Lapuerta, domnii E. Juhász și J. Malenovský (raportor), judecători,

avocat general: domnul Y. Bot,
grefier: domnul R. Grass,

având în vedere procedura scrisă,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 18 octombrie 2007,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Prin recursul formulat Comisia Comunităților Europene solicită anularea Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene din 15 decembrie 2005, Infront WM/Comisia (T-33/01, Rec., p. II-5897, denumită în continuare „hotărârea atacată”), prin care s-a anulat decizia Comisiei cuprinsă în scrisoarea acesteia adresată Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord la 28 iulie 2000 (denumită în continuare „actul în litigiu”).

Cadrul juridic

Reglementarea comunitară

- 2 Directiva 89/552/CEE a Consiliului din 3 octombrie 1989 privind coordonarea anumitor acte cu putere de lege și acte administrative ale statelor membre cu privire la desfășurarea activităților de difuzare a programelor de televiziune (JO L 298, p. 23, Ediție specială, 06/vol. 1, p. 215), astfel cum a fost modificată prin Directiva 97/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 iunie 1997 (JO L 202, p. 60, Ediție specială, 06/vol. 2, p. 232, denumită în continuare „Directiva 89/552”), urmărește să asigure libertatea de recepție și de retransmisie a emisiunilor de televiziune în interiorul Comunității Europene, prevăzând dispozițiile minimale a căror respectare statele membre sunt obligate să o impună emițătorilor aflați sub jurisdicția lor.

3 Al optsprezecelea și al nouăsprezecelea considerent ale Directivei 97/36 sunt redactate după cum urmează:

„(18) [...] este esențial ca statele membre să poată lua măsuri prin care să protejeze dreptul la informație și să asigure accesul larg al publicului la prezentarea prin intermediul televiziunii a unor evenimente naționale sau internaționale, de importanță majoră pentru societate, cum ar fi Jocurile Olimpice, Campionatul Mondial de Fotbal și Campionatul European de Fotbal; [...] în acest scop, statele membre își rezervă dreptul de a lua măsuri compatibile cu legislația comunitară pentru a reglementa exercitarea de către emițătorii aflați sub jurisdicția lor a drepturilor de exclusivitate în transmiterea acestor evenimente;

(19) [...] este necesar să se încheie acorduri într-un cadru comunitar pentru a evita potențiala nesiguranță legislativă și denaturarea mecanismelor pieței, precum și pentru a reconcilia libera circulație a serviciilor de televiziune cu necesitatea de a preveni posibilitatea eludării măsurilor naționale care protejează interesul general legitim”.

4 Potrivit articolului 1 litera (b) din Directiva 89/552, prin „emițător” se înțelege persoana fizică sau juridică care deține responsabilitatea editorială asupra componenței programelor de televiziune și care le transmite sau dispune transmiterea lor prin intermediul unei terțe părți.

5 Potrivit articolului 3a din Directiva 89/552, introdus prin Directiva 97/36:

„(1) Fiecare stat membru are dreptul de a lua măsuri în conformitate cu legislația comunitară pentru a garanta faptul că emițătorii aflați sub jurisdicția sa nu dețin

exclusivitatea asupra transmisiei unor evenimente considerate de către statul membru respectiv ca fiind de importanță majoră pentru societate, astfel încât să priveze o parte substanțială a publicului statului membru de posibilitatea de a urmări astfel de evenimente fie în direct, fie înregistrate, la televiziunea liberă. În cazul în care acest lucru se întâmplă, statul membru elaborează o listă de evenimente, naționale și internaționale, pe care le consideră ca fiind de importanță majoră pentru societate. Lista trebuie pregătită în timp util, într-un mod clar și transparent. În redactarea acesteia, statul membru determină dacă astfel de evenimente trebuie transmise în direct în întregime sau numai parțial, sau în cazul în care este necesar sau oportun din motive obiective legate de interesul public, dacă astfel de evenimente trebuie transmise integral sau parțial în înregistrări.

(2) Statele membre trebuie să înștiințeze de îndată Comisia asupra oricăror măsuri luate sau care urmează să fie luate în temeiul alineatului (1). Într-un interval de 3 luni de la primirea înștiințării, Comisia verifică compatibilitatea măsurilor respective cu legislația comunitară și informează celelalte state membre asupra lor. Comisia solicită avizul comitetului constituit în temeiul articolului 23a. Ulterior, publică în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene* măsurile luate și, cel puțin o dată pe an, o listă centralizată a tuturor măsurilor luate de către statele membre.

(3) Prin mijloace adecvate, în limitele cadrului legal propriu, statele membre trebuie să garanteze faptul că emițătorii aflați sub jurisdicția lor nu își exercită drepturile exclusive achiziționate după publicarea prezentei directive astfel încât să priveze o proporție semnificativă a publicului dintr-un alt stat membru de posibilitatea de a urmări evenimente desemnate de către al doilea stat membru în conformitate cu prevederile alineatelor anterioare prin intermediul unor transmisii parțial sau integral în direct sau, în cazul în care este necesar sau oportun din motive obiective din sfera interesului public, prin înregistrări integrale sau parțiale, după cum s-a determinat de către celălalt stat membru în conformitate cu alineatul (1).”

Reglementarea națională

- 6 Potrivit articolelor 98 și 101 din secțiunea IV din Legea din 1996 privind radiodifuziunea (Broadcasting Act 1996), astfel cum a fost modificată prin Regulamentul din 2000 privind difuzarea programelor de televiziune (The Television Broadcasting Regulations 2000, denumită în continuare „Legea privind radiodifuziunea”):

„98. Categorie de servicii

(1) În sensul prezentei secțiuni, serviciile de programe de televiziune și serviciile de difuzare prin satelit care fac parte din [Spațiul Economic European (denumit în continuare «SEE»)] sunt împărțite în două categorii, după cum urmează:

- a) serviciile de programe de televiziune și serviciile de difuzare prin satelit care fac parte din SEE și care, până la noi dispoziții, satisfac condițiile impuse și

- b) toate celelalte servicii de programe de televiziune și servicii de difuzare prin satelit care fac parte din SEE.

(2) În cadrul prezentului articol, «condițiile impuse» care trebuie îndeplinite de un serviciu sunt următoarele:

- (a) recepția serviciului nu trebuie să ducă la plata niciunei remunerații și

(b) serviciul trebuie recepționat de cel puțin 95 % din populația Regatului Unit.

[...]

101. Restricții în domeniul difuzării prin programe de televiziune a unor evenimente înscrise pe listă

(1) Orice furnizor de programe de televiziune care asigură un serviciu ce face parte dintr-una din cele două categorii definite la articolul 98 alineatul 1 («primul serviciu») și este destinat să fie recepționat pe întregul teritoriu al Regatului Unit sau pe o parte a acestuia nu poate transmite în direct, în cadrul serviciului menționat, întregul eveniment înscris pe listă sau o parte a acestuia fără să fi obținut consimțământul prealabil al [Comisiei Independente a Televiziunii (denumită în continuare «CIT»)], cu excepția situațiilor în care:

(a) un alt furnizor de programe de televiziune care asigură un serviciu ce face parte din cealaltă categorie prevăzută la acest alineat (al «doilea serviciu») nu a achiziționat dreptul de a include în acest serviciu transmisia în direct a întregului eveniment sau a respectivei părți din eveniment și

(b) regiunea în care este difuzat al doilea serviciu acoperă sau include (cvasi) totalitatea regiunii în care este recepționat primul serviciu.

[...]”

- 7 Aceste dispoziții au fost notificate Comisiei în temeiul articolului 3a alineatul (2) din Directiva 89/552 și publicate în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene* (JO 2000, C 328, p. 2).
- 8 Factorii care trebuie luați în considerare pentru a acorda consimțământul menționat la articolul 101 alineatul (1) sunt prevăzuți în Codul Comisiei Independente a Televiziunii cu privire la evenimente sportive și alte evenimente înscrise pe listă (Independent Television Commission Code on Sports and other Listed Events), astfel cum a fost modificat.

Istoricul cauzei

- 9 Faptele aflate la originea prezentului litigiu, astfel cum au fost prezentate la punctele 7-22 din hotărârea atacată, pot fi rezumate după cum urmează.
- 10 Infront WM AG (denumită în continuare „Infront”), fostă FWC Medien AG, devenită KirchMedia WM AG, exercită o activitate de achiziționare, de gestionare și de comercializare a drepturilor de transmisie prin programe de televiziune de evenimente sportive. Infront cumpără în mod obișnuit aceste drepturi de la organizatorul evenimentului sportiv luat în considerare și revinde drepturile astfel achiziționate emițătorilor.
- 11 La 10 septembrie 1996, societatea sa mamă a semnat un contract cu Fédération internationale de football association (FIFA) cu privire la cesionarea drepturilor exclusive de difuzare prin programe de televiziune a meciurilor din etapa finală a Campionatului Mondial de Fotbal al FIFA pentru anii 2002 și 2006. Mai exact, acestea i-a fost acordată exclusivitatea drepturilor de transmitere prin programe de televiziune a acestor evenimente pentru statele de pe continentul european. Aceste drepturi au fost ulterior cesionate Infront.

- 12 Prin scrisorile din 25 septembrie 1998 și din 5 mai 2000, Regatul Unit a înștiințat Comisia, în conformitate cu articolul 3a alineatul (2) din Directiva 89/552, asupra măsurilor luate în aplicarea alineatului (1) al acestui articol.
- 13 La 28 iulie 2000, directorul general al Direcției Generale Educație și Cultură a Comisiei a adresat Regatului Unit actul în litigiu care indică următoarele:

„Prin scrisoarea din 5 mai 2000, primită de Comisie la 11 mai 2000, Reprezentanța Permanentă a [Regatului Unit] pe lângă Uniunea Europeană a înștiințat Comisia asupra unui ansamblu de măsuri cu privire la acoperirea în programe de televiziune a evenimentelor de interes național în Regatul Unit. [...]

Avem onoarea să vă informăm că, în urma examinării conformității măsurilor adoptate prin Directiva [89/552] și ținând cont de elementele de fapt disponibile în ceea ce privește panorama audiovizuală a Regatului Unit, Comisia [...] nu intenționează să conteste măsurile notificate de către autoritățile dumneavoastră.

Potrivit prevederilor articolului 3a alineatul (2) din Directiva [89/552], Comisia va proceda la publicarea măsurilor notificate în [Jurnalul Oficial].”

- 14 Comisia a publicat aceste măsuri în Jurnalul Oficial la 18 noiembrie 2000. Acestea cuprind articolele 98 și 101 din secțiunea IV din Legea privind radiodifuziunea, precum și lista evenimentelor de importanță majoră pentru societate desemnate de Regatul Unit (denumite în continuare „evenimentele desemnate”). Printre aceste evenimente figurează etapa finală a Campionatului Mondial de Fotbal al FIFA.

- 15 În cursul procedurii de verificare de către Comisie a măsurilor menționate, Infront i-a trimis două scrisori în care susținea că lista de evenimente desemnate nu poate fi aprobată din cauza incompatibilității sale atât cu articolul 3a din Directiva 89/552, cât și cu alte dispoziții ale dreptului comunitar.
- 16 Ulterior, prin scrisoarea din 7 decembrie 2000, Infront a solicitat Comisiei să îi confirme că a terminat procesul de verificare prevăzut la articolul 3a alineatul (2) din Directiva 89/552, referitor la lista de evenimente desemnate, și să o informeze cu privire la rezultatul acestui proces, inclusiv cu privire la eventualele măsuri adoptate de Comisie în acest context. Aceasta a răspuns societății Infront că respectivul proces s-a finalizat și că lista de evenimente desemnate a fost reținută ca fiind compatibilă cu directiva menționată.
- 17 În consecință, Infront a introdus o acțiune la Tribunal având ca obiect o cerere de anulare a actului în litigiu.
- 18 Comisia a ridicat o excepție de inadmisibilitate. Aceasta susținea că nu a adoptat un act care putea fi atacat în temeiul articolului 3a alineatul (2) din Directiva 89/552 și că actul în litigiu nu privea nici direct, nici individual societatea Infront.

Hotărârea atacată

- 19 În hotărârea atacată, Tribunalul a respins excepția de inadmisibilitate și a declarat acțiunea ca admisibilă.

- 20 Acesta a apreciat, în primul rând, că actul în litigiu încheie procedura prevăzută la articolul 3a alineatul (2) din Directiva 89/552, în temeiul căreia Comisia trebuie să verifice compatibilitatea cu dreptul comunitar a măsurilor naționale adoptate în aplicarea alineatului (1) al acestui articol. Publicarea în Jurnalul Oficial a măsurilor menționate aprobate de Comisie permite celorlalte state membre să ia cunoștință de acestea și, prin urmare, să fie în măsură să se conformeze obligațiilor ce le revin în temeiul articolului 3a alineatul (3) din această directivă, în cadrul mecanismului de recunoaștere reciprocă a acestor măsuri instituit prin această din urmă dispoziție.
- 21 În opinia Tribunalului, actul în litigiu produce, așadar, efecte juridice în privința statelor membre, în condițiile în care prevede publicarea în Jurnalul Oficial a măsurilor naționale în cauză, această publicare având drept efect să declanșeze mecanismul de recunoaștere reciprocă prevăzut la articolul 3a alineatul (3) din Directiva 89/552. Acest act reprezintă, așadar, o decizie în sensul articolului 249 CE, deși articolul 3a din directiva menționată nu se referă expres la adoptarea de către Comisie a unei „decizii”.
- 22 În al doilea rând, Tribunalul a examinat dacă acest act privește în mod direct societatea Infront. Acesta a reamintit jurisprudența potrivit căreia, pentru a privi în mod direct un particular, în sensul articolului 230 al patrulea paragraf CE, actul comunitar adoptat trebuie să producă în mod direct efecte asupra situației juridice a persoanei interesate și punerea sa în aplicare trebuie să aibă un caracter pur automat și să decurgă numai din reglementarea comunitară, fără aplicarea altor reguli intermediare (a se vedea Hotărârea din 5 mai 1998, Dreyfus/Comisia, C-386/96 P, Rec., p. I-2309, punctul 43 și jurisprudența citată).
- 23 Tribunalul a statuat mai întâi că, dacă Infront cedează drepturile sale de difuzare prin programe de televiziune unui emițător stabilit în Regatul Unit, în vederea difuzării prin programe de televiziune în acest stat membru, măsurile adoptate de autoritățile Regatului Unit au o existență juridică autonomă în raport cu actul în litigiu. În

condițiile în care măsurile notificate sunt aplicabile emițătorilor stabiliți în Regatul Unit în temeiul Legii privind radiodifuziunea în vigoare în acest stat membru, iar nu în temeiul actului în litigiu, aceste măsuri nu privesc în mod direct societatea Infront.

24 În schimb, numai actul în litigiu care constată compatibilitatea cu dreptul comunitar a măsurilor notificate de Regatul Unit și care prevede publicarea subsecventă a acestor măsuri în Jurnalul Oficial permite ca mecanismul recunoașterii reciproce instituit prin articolul 3a alineatul (3) din Directiva 89/552 să devină efectiv. Rezultă că, în această ipoteză, acest act validează respectivele măsuri cu scopul exclusiv al recunoașterii lor de către celelalte state membre.

25 În plus, Tribunalul a constatat că, întrucât această recunoaștere reciprocă a măsurilor naționale adoptate în aplicarea articolului 3a alineatul (1) din Directiva 89/552 este condiționată de aprobarea lor de către Comisie și de publicarea lor ulterioară în Jurnalul Oficial, actul în litigiu nu lasă statelor membre, din momentul acestei publicări, nicio marjă de apreciere în cadrul punerii în aplicare a obligațiilor acestora. Într-adevăr, deși modalitățile de control pe care autoritățile naționale sunt obligate să îl efectueze în cadrul mecanismului de recunoaștere reciprocă instituit prin articolul 3a alineatul (3) din Directiva 89/552 sunt stabilite de fiecare stat membru prin propria legislație care transpune această dispoziție, totuși aceste autorități trebuie să se asigure cu privire la respectarea de către emițătorii aflați sub jurisdicția lor a condițiilor de difuzare a evenimentelor desemnate în măsurile naționale aprobate și publicate în Jurnalul Oficial de către Comisie.

26 Prin urmare, Tribunalul a concluzionat că actul în litigiu privește în mod direct societatea Infront în sensul că acesta permite punerea în aplicare a mecanismului de recunoaștere de către celelalte state membre a măsurilor adoptate de Regatul Unit în aplicarea articolului 3a alineatul (1) din Directiva 89/552.

27 În al treilea rând, Tribunalul a statuat că actul menționat privește, deopotrivă, în mod individual societatea Infront. Acest act ar privi-o în temeiul unei calități care îi este specifică, respectiv cea de persoană care deține în exclusivitate drepturi de difuzare prin programe de televiziune a unuia dintre evenimentele desemnate. Într-adevăr, cu toate că măsurile naționale aprobate și publicate în Jurnalul Oficial de către Comisie nu privesc în mod expres societatea Infront, în calitatea sa de intermediar de drepturi de difuzare prin programe de televiziune, totuși aceste măsuri împiedică posibilitatea sa de a dispune în mod liber de drepturile sale prin condiționarea cesionării lor, cu titlu exclusiv, unui emițător stabilit într-un stat membru, altul decât Regatul Unit, și care dorește să difuzeze evenimentul respectiv în acest din urmă stat.

28 În plus, deși validitatea juridică a contractelor încheiate cu FIFA nu este afectată de actul în litigiu, este important faptul că Infront a achiziționat, în exclusivitate, drepturile respective de difuzare prin programe de televiziune anterior intrării în vigoare a articolului 3a din Directiva 89/552 și, *a fortiori*, anterior adoptării actului menționat.

29 Pe fond, Tribunalul a anulat actul în litigiu pentru motivul că, reprezentând o decizie în sensul articolului 249 CE, acesta este viciat prin lipsa competenței. Într-adevăr, colegiul membrilor Comisiei nu a fost consultat și directorul general semnat al acestui act nu a primit nicio abilitare specifică din partea acestui colegiu.

Concluziile părților

30 Prin recursul formulat, Comisia solicită Curții:

— anularea hotărârii atacate;

- pronunțarea unei hotărâri definitive prin constatarea faptului că acțiunea formulată la Tribunal era inadmisibilă și
- obligarea societății Infront la plata cheltuielilor de judecată efectuate de Comisie în procedura în primă instanță și din recurs.

³¹ Infront solicită Curții:

- respingerea recursului sau
- trimiterea cauzei Tribunalului pentru a pronunța o hotărâre conformă cu jurisprudența Curții și
- obligarea Comisiei la suportarea propriilor cheltuieli de judecată, precum și a cheltuielilor de judecată efectuate de Infront în procedura aflată pe rolul Curții și al Tribunalului.

Cu privire la recurs

³² În temeiul articolului 230 al patrulea paragraf CE, orice persoană fizică sau juridică poate formula o acțiune împotriva deciziilor care, deși luate sub aparența unui regulament sau a unei decizii adresate unei alte persoane, o privesc în mod direct și individual.

33 În susținerea recursului, Comisia invocă două motive întemeiate pe nerespectarea acestor două ultime condiții.

Observații introductive

34 Înainte de a examina aceste motive, este necesar să precizăm efectele și sfera de aplicare a articolului 3a din Directiva 89/552 și ale actului în litigiu.

35 Potrivit articolului 3a alineatul (1) din această directivă, fiecare stat membru poate adopta măsuri, în conformitate cu dreptul comunitar, pentru a asigura că emițătorii aflați sub jurisdicția sa nu difuzează în mod exclusiv evenimentele pe care acest stat le consideră de importanță majoră pentru societate, astfel încât să priveze o parte substanțială a publicului statului membru de posibilitatea de a le urmări în direct sau înregistrate, la televiziunea cu acces liber. În acest scop, statul membru în cauză elaborează o listă de astfel de evenimente.

36 Articolul 3a alineatul (2) din directiva menționată impune Comisiei să verifice dacă respectivele măsuri sunt compatibile cu dreptul comunitar și să le publice în Jurnalul Oficial. Alineatul (3) al articolului menționat instituie un mecanism de recunoaștere reciprocă potrivit căruia statele membre trebuie să se asigure că emițătorii aflați sub jurisdicția lor nu se sustrag de la măsurile adoptate în aplicarea alineatului (1) al aceluiași articol de către un alt stat membru, aprobate de Comisie și publicate în Jurnalul Oficial.

37 Tocmai acestea sunt (deopotrivă) prevăzute și de al nouăsprezecelea considerent al Directivei 97/36, din termenii căruia rezultă că articolul 3a din Directiva 89/552 urmărește să împiedice eventuala ocolire a măsurilor naționale destinate să protejeze un interes general legitim.

38 În aplicarea acestei reglementări, Comisia a informat Regatul Unit, prin actul în litigiu, cu privire la aprobarea măsurilor pe care acest stat membru i le notificase și cu privire la publicarea lor subsecventă în Jurnalul Oficial. După cum a constatat Tribunalul, acest act a încheiat astfel procedura de verificare pe care Comisia era obligată să o efectueze în temeiul articolului 3a alineatul (2) din Directiva 89/552. Publicarea în Jurnalul Oficial a măsurilor menționate a permis celorlalte state membre să ia cunoștință de acestea și să se conformeze obligațiilor ce le revin în temeiul articolului 3a alineatul (3) din aceeași directivă.

39 Actul în litigiu a declanșat, așadar, mecanismul de recunoaștere reciprocă prevăzut la articolul 3a alineatul (3) din Directiva 89/552 și, în consecință, a activat obligația celorlalte state membre de a se asigura că emițătorii aflați sub jurisdicția lor nu se sustrag de la măsurile adoptate de Regatul Unit în aplicarea alineatului (1) al acestui articol.

40 Tocmai în lumina acestor considerente este necesar să examinăm motivele invocate de Comisie.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea condiției referitoare la interesul direct

Argumentele părților

41 Comisia susține că Tribunalul a aplicat în mod eronat jurisprudența menționată la punctul 22 din prezenta hotărâre, care precizează condiția referitoare la interesul direct, prevăzută la articolul 230 al patrulea paragraf CE.

42 Mai întâi, actul în litigiu nu ar avea incidență asupra situației juridice a societății Infront. Acesta ar impune statelor membre, altele decât Regatul Unit, obligația de a lua măsuri astfel încât emițătorii aflați sub jurisdicția lor să nu priveze o parte substanțială a publicului acestui stat membru de posibilitatea de a urmări anumite evenimente desemnate pe un canal de televiziune „cu acces liber”. În acest scop, numai unor astfel de emițători le sunt, așadar, impuse obligații legale.

43 Presupunând că o societate de televiziune cu acces cu plată stabilită într-un stat membru, altul decât Regatul Unit, ar dori eventual să facă o ofertă pentru a dispune de drepturile exclusive de difuzare prin programe de televiziune în cauză, restricțiile juridice care îi sunt impuse ar putea să o determine să renunțe. În consecință, Infront ar avea mai puțini ofertanți potențiali și s-ar afla probabil într-o situație comercială mai puțin avantajoasă decât cea pe care o avusese în vedere, și aceasta nu din cauza unei modificări a poziției sale juridice, ci numai din cauza faptului ca nu ar fi în măsură să găsească cumpărătorul pe care l-ar fi putut spera. Societatea ar suporta astfel consecințele economice indirecte ale actului în litigiu, în timp ce poziția sa juridică ar rămâne neschimbată.

44 În continuare, chiar și aceste consecințe economice ar fi complet nesigure, întrucât nu ar exista emițători stabiliți într-un stat membru, altul decât Regatul Unit, care ar fi dispuși să plătească suma considerabilă solicitată de Infront pentru dreptul de difuzare în Regatul Unit a evenimentelor desemnate pentru care aceasta deține drepturile exclusive de difuzare prin programe de televiziune. Or, Tribunalul ar fi trebuit să solicite societății Infront să dovedească plauzibilitatea unei astfel de situații de fapt și probabilitatea unui prejudiciu economic ce rezultă din actul în litigiu. Prin abținerea de la a impune sarcina probei adecvată, Tribunalul ar fi comis de asemenea o eroare de drept.

45 În sfârșit, Tribunalul ar fi considerat în mod eronat că statele membre nu dispuneau de nicio marjă de apreciere în executarea obligațiilor prevăzute la articolul 3a alineatul (3) din Directiva 89/552. Cu siguranță, identitatea evenimentelor considerate

de importanță majoră pentru societate și modalitatea de difuzare prin programe de televiziune a acestora ar fi stabilite de statul membru care efectuează notificarea și, în consecință, prin decizia Comisiei luată în aplicarea alineatului (2) al acestui articol. Cu toate acestea, măsura în care un astfel de eveniment va fi difuzat, în practică, în conformitate cu interesele acestui stat membru ar depinde în mare măsură de legislația și de structura decizională adoptate de fiecare stat membru în temeiul articolului 3a alineatul (3) menționat. Această dispoziție ar prevedea ea însăși că sarcina încredințată statelor membre trebuie să se realizeze „prin mijloacele adecvate, în cadrul legislației lor”. Or, rezultatele obținute în fiecare stat membru ar putea fi foarte diferite în funcție de abordarea urmată în fiecare caz specific. În aceste condiții, punerea în aplicare a actului în litigiu de către statele membre, altele decât Regatul Unit, ar presupune exercitarea unei marje de apreciere considerabile.

46 În opinia societății Infront, Tribunalul a concluzionat în mod corect că actul în litigiu o privește în mod direct.

Aprecierea Curții

47 Conform unei jurisprudențe constante, condiția potrivit căreia decizia trebuie să privească în mod direct o persoană fizică sau juridică, astfel cum este prevăzută la articolul 230 al patrulea paragraf CE, impune ca măsura comunitară contestată să producă în mod direct efecte asupra situației juridice a particularului și să nu lase nicio putere de apreciere destinatarilor care sunt însărcinați cu punerea sa în aplicare, aceasta având un caracter pur automat și decurgând doar din reglementarea comunitară, fără aplicarea altor reguli intermediare (a se vedea în special Hotărârea Dreyfus/Comisia, citată anterior, punctul 43, Hotărârea din 29 iunie 2004, Front national/Parlamentul European, C-486/01 P, Rec., p. I-6289, punctul 34, și Hotărârea din 2 mai 2006, Regione Siciliana/Comisia, C-417/04 P, Rec., p. I-3881, punctul 28).

48 În primul rând, este necesar să se aprecieze dacă actul în litigiu produce în mod direct efecte asupra situației juridice a societății Infront.

49 Din articolele 98 și 101 din Legea privind radiodifuziunea rezultă că un emițător care dorește să difuzeze, în exclusivitate și în direct, un eveniment desemnat trebuie să obțină consimțământul CIT, din moment ce serviciul este destinat să fie recepționat pe întreg teritoriul Regatului Unit sau pe o parte a acestuia. Potrivit Codului Comisiei Independente a Televiziunii cu privire la evenimente sportive și la alte evenimente înscrise pe listă, astfel cum a fost modificat, factorii care condiționează acest consimțământ sunt, în esență, constituiți din împrejurările că vânzarea drepturilor de transmisie prin programe de televiziune a făcut obiectul unui anunț public și că emițătorii au dispus de o posibilitate reală de a achiziționa aceste drepturi în condiții rezonabile și echitabile.

50 Astfel cum s-a constatat la punctele 35-39 din prezenta hotărâre, statele membre, altele decât Regatul Unit, sunt obligate, prin actul în litigiu, să se asigure că emițătorii aflați sub jurisdicția lor nu se sustrag de la măsurile adoptate de acest stat membru în aplicarea articolului 3a alineatul (1) din Directiva 89/552 și, prin urmare, că aceștia nu difuzează evenimentele desemnate în pofida cerințelor măsurilor respective. Rezultă că aceste state membre sunt obligate să ia măsuri astfel încât emițătorii menționați să nu difuzeze, în exclusivitate și în direct, aceste evenimente destinate publicului Regatului Unit din moment ce și-au achiziționat drepturile de difuzare prin programe de televiziune a respectivelor evenimente în cadrul unei proceduri de vânzare care nu ține cont de criteriile menționate la punctul precedent.

51 Măsurile adoptate de Regatul Unit și aprobate prin actul în litigiu impun astfel emițătorilor menționați un anumit număr de limite atunci când aceștia intenționează să difuzeze evenimente desemnate pentru care Infront a achiziționat drepturi exclusive.

- 52 În măsura în care aceste limite sunt legate de condițiile în care acești emițători achiziționează de la Infront drepturile de difuzare prin programe de televiziune a evenimentelor desemnate, măsurile adoptate de Regatul Unit și actul în litigiu au drept consecință să adauge la drepturile deținute de această societate noi restricții care nu existau la momentul în care aceasta a achiziționat respectivele drepturi de difuzare și care fac mai dificilă exercitarea acestora din urmă. Astfel, actul în litigiu afectează în mod direct situația juridică a societății Infront.
- 53 Comisia afirmă totuși că nu s-a stabilit existența în realitate a unor astfel de incidențe asupra situației juridice a societății Infront, întrucât nu există emițători stabiliți în state membre, altele decât Regatul Unit, care, în lipsa actului în litigiu, ar fi interesați de achiziționarea de drepturi de difuzare prin programe de televiziune deținute de Infront și care ar fi împiedicați sau descurajați să le achiziționeze din cauza adoptării acestui act. În plus, Tribunalul ar fi inversat sarcina probei cu privire la acest aspect.
- 54 Trebuie constatat că legiuitorul comunitar a inserat articolul 3a alineatul (3) în Directiva 89/552 tocmai pentru motivul că pot exista situații în care emițători aflați sub jurisdicția unui stat membru achiziționează drepturi exclusive pentru difuzarea prin programe de televiziune a unui eveniment considerat de importanță majoră pentru societate de un alt stat membru și îl difuzează către publicul acestui din urmă stat prin modalități care privesc o parte semnificativă a acestui public de posibilitatea de a-l urmări.
- 55 Tribunalul s-a pronunțat cu privire la acest subiect la punctele 148 și 149 din hotărârea atacată. Pe de o parte, acesta s-a bazat pe mai multe cazuri de difuzări transfrontaliere de evenimente considerate de importanță majoră pentru societate în care emițătorii au acționat în modul respectiv. Pe de altă parte, Tribunalul a apreciat că nu au fost susținute afirmațiile Comisiei potrivit cărora specificitatea pieței difuzării programelor de televiziune în Regatul Unit ar exclude, în speță, asemenea situații. Ținând cont de aceste elemente, Tribunalul a concluzionat că drepturile de difuzare

prin programe de televiziune în acest stat membru a etapei finale a Campionatului Mondial de Fotbal al FIFA nu ar fi fost în mod necesar achiziționate de emițători stabiliți în același stat.

56 Prin aceasta, Tribunalul nu a inversat sarcina probei care revenea părților. Acesta a procedat la o apreciere suverană a faptelor care urmăreau să stabilească existența în realitate a difuzărilor transfrontaliere ale evenimentelor desemnate. Or, în această privință, Tribunalul este liber să țină cont de faptul că o parte se abține să furnizeze elemente în sprijinul propriilor afirmații (a se vedea Hotărârea din 18 iulie 2006, Rossi/OAPI, C-214/05 P, Rec., p. I-7057, punctul 23).

57 În plus, potrivit jurisprudenței constante, recursul se limitează la probleme de drept și Tribunalul este, așadar, singurul competent să constate și să aprecieze faptele pertinente, precum și să evalueze probele. Evaluarea acestor fapte și probe nu constituie, prin urmare, cu excepția situației modificării lor, o problemă de drept supusă, ca atare, controlului Curții în cadrul unui recurs (a se vedea Hotărârea din 19 septembrie 2002, DKV/OAPI, C-104/00 P, Rec., p. I-7561, punctul 22 și jurisprudența citată).

58 În fața Curții nu se invocă o denaturare a faptelor. În aceste condiții, nu acesteia îi revine obligația de a verifica dacă Tribunalul a concluzionat în mod întemeiat că nu s-a dovedit că drepturile de difuzare prin programe de televiziune în cauză ar fi fost în mod necesar achiziționate de emițători stabiliți în Regatul Unit.

59 În al doilea rând, trebuie să se examineze dacă actul în litigiu lasă o putere de apreciere autorităților naționale însărcinate cu punerea sa în aplicare sau dacă această punere în aplicare are un caracter pur automat și decurge din simpla reglementare comunitară, fără aplicarea altor reguli intermediare.

- 60 Cu siguranță, autoritățile naționale nu sunt private de orice marjă de manevră pentru a pune în aplicare articolul 3a alineatul (3) din Directiva 89/552 și actul în litigiu. Acestea pot să prevadă mecanisme adecvate de control pentru a îndeplini obligațiile care rezultă din acesta.
- 61 Cu toate acestea, autoritățile naționale sunt obligate să procedeze în așa fel încât emițătorii în cauză să nu se sustragă de la măsurile adoptate de un alt stat membru în aplicarea articolului 3a alineatul (1) din Directiva 89/552 și să își exercite drepturile exclusive astfel încât să nu priveze publicul relevant de posibilitatea de a urmări, potrivit dispozițiilor adoptate de celălalt stat membru, evenimentele considerate de importanță majoră pentru societate.
- 62 Astfel, după cum a constatat Tribunalul în mod întemeiat la punctul 146 din hotărârea atacată, autoritățile naționale trebuie să se asigure cu privire la respectarea de către emițătorii aflați sub jurisdicția lor a condițiilor de difuzare prin programe de televiziune a evenimentelor menționate astfel cum au fost definite de către un alt stat membru în cadrul măsurilor sale aprobate și publicate în Jurnalul Oficial de către Comisie. Tocmai aceste ultime măsuri și, prin urmare, în speță, actul în litigiu sunt cele care determină rezultatul care trebuie atins. În privința acestui rezultat, autoritățile naționale nu dispun, așadar, de nicio marjă de apreciere.
- 63 Or, atingerile aduse situației juridice a emițătorilor și a Infront sunt datorate cerinței de a atinge acest rezultat.
- 64 Având în vedere considerațiile precedente, trebuie să se respingă primul motiv ca neîntemeiat.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe nerespectarea condiției privind interesul individual

Argumentele părților

- 65 Comisia susține că Tribunalul a statuat în mod eronat că actul în litigiu privea în mod individual societatea Infront în sensul articolului 230 al patrulea paragraf CE și al jurisprudenței Curții.
- 66 Comisia arată că abordarea Tribunalului ajunge să considere că toți deținătorii de drepturi de difuzare prin programe de televiziune care sunt afectați de măsurile adoptate de Regatul Unit în aplicarea articolului 3a alineatul (1) din Directiva 89/552 sunt în mod individual priviți de aceste măsuri, deși aceștia sunt numeroși. La fel ca toți deținătorii de astfel de drepturi, actul în litigiu nu ar privi societatea Infront decât în calitatea obiectivă a acesteia de intermediar de drepturi de difuzare prin programe de televiziune a evenimentelor sportive, care a cumpărat drepturile respective pentru unul dintre evenimentele desemnate.
- 67 Pe de altă parte, deținătorii de drepturi de difuzare prin programe de televiziune precum Infront nu ar suporta decât consecințele economice ale măsurilor naționale aprobate prin actul în litigiu. Or, o dispoziție legală nu poate privi în mod individual o întreprindere pentru simplul motiv că respectiva dispoziție afectează activitatea sa economică, și aceasta cu atât mai mult cu cât astfel de consecințe reprezintă un risc comercial normal.
- 68 Actul în litigiu nu ar afecta, așadar, societatea Infront în temeiul anumitor calități care i-ar fi specifice și în temeiul unei situații de fapt care ar caracteriza-o în raport cu orice altă persoană.

69 Infront consideră că Tribunalul a evidențiat în mod corect elementele care o diferențiază în raport cu alte persoane, și anume că deține drepturi exclusive de difuzare prin programe de televiziune pentru un eveniment care figurează pe lista de evenimente desemnate, că aceste drepturi au fost achiziționate anterior elaborării acestei liste și aprobării sale de către Comisie și că această aprobare aduce un prejudiciu grav exploatării de către Infront a drepturilor menționate întrucât aceasta nu poate transmite licența asupra lor pe o bază exclusivă.

Aprecierea Curții

70 Potrivit unei jurisprudențe constante, alte persoane în afara destinatarilor unei decizii nu pot pretinde că respectiva decizie le privește în mod individual decât dacă aceasta le aduce atingere în temeiul anumitor calități care le sunt specifice sau în temeiul unei situații de fapt care le caracterizează în raport cu orice altă persoană și, din acest motiv, le individualizează ca și în cazul destinatarului unei astfel de decizii (a se vedea în special Hotărârea din 15 iulie 1963, Plaumann/Comisia, 25/62, Rec., p. 197, 223, și Hotărârea din 13 decembrie 2005, Comisia/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, C-78/03 P, Rec., p. I-10737, punctul 33).

71 Reiese de asemenea din jurisprudența Curții că, atunci când decizia afectează un grup de persoane care erau identificate sau identificabile la momentul în care acest act a fost adoptat în funcție de criterii specifice membrilor grupului, acest act poate privi în mod individual respectivele persoane în măsura în care acestea fac parte dintr-un cerc restrâns de operatori economici (a se vedea Hotărârea din 17 ianuarie 1985, Piraiki-Patraiki și alții/Comisia, 11/82, Rec., p. 207, punctul 31, și Hotărârea din 22 iunie 2006, Belgia și Forum 187/Comisia, C-182/03 și C-217/03, Rec., p. I-5479, punctul 60).

- 72 După cum a arătat avocatul general la punctele 99 și 100 din concluzii, situația poate fi aceasta în special atunci când decizia modifică drepturile achiziționate de către particular anterior adoptării deciziei (a se vedea în special Hotărârea din 1 iulie 1965, Toepfer și Getreide-Import Gesellschaft/Comisia, 106/63 și 107/63, Rec., p. 525, 533).
- 73 Infront deținea drepturi exclusive de difuzare prin programe de televiziune, pentru anii 2002 și 2006, a etapei finale a Campionatului Mondial de Fotbal al FIFA, care este unul dintre evenimentele ce figurează pe lista de evenimente desemnate, notificată Comisiei și aprobată prin actul în litigiu.
- 74 În plus, este cert că Infront a achiziționat aceste drepturi exclusive anterior adoptării actului în litigiu și că în acel moment nu existau decât șase societăți care efectuaseră investiții substanțiale în achiziționarea de drepturi de difuzare prin programe de televiziune a evenimentelor care figurează pe lista menționată.
- 75 Rezultă că Infront era perfect identificabilă la momentul adoptării actului în litigiu.
- 76 În sfârșit, reiese de la punctele 51 și 52 din prezenta hotărâre că actul în litigiu a afectat membrii grupului constituit din cele șase societăți menționate mai sus, din care face parte Infront, în temeiul unei calități care le este specifică, și anume în calitate de deținători de drepturi exclusive de difuzare prin programe de televiziune a evenimentelor desemnate.
- 77 În aceste condiții, Tribunalul a concluzionat în mod întemeiat că actul în litigiu privea în mod individual societatea Infront.

78 În consecință, al doilea motiv trebuie respins ca neîntemeiat și, prin urmare, recursul trebuie respins în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

79 Potrivit articolului 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 118 din același regulament, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Infront a solicitat obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată și aceasta din urmă a căzut în pretenții, Comisia trebuie obligată la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a patra) declară și hotărăște:

1) Respinge recursul.

2) Obligă Comisia Comunităților Europene la plata cheltuielilor de judecată.

Semnături